

[Undervisningsministeren]

de ikke nogen identifikation med et mandejob. Hvis man skal have skabt den identifikation, skal man på en eller anden måde sørge for, at pigerne bliver konfronteret med piger, gerne på deres egen alder eller ikke alt for meget ældre end dem selv, piger, som er i lære eller er i et mandejob, sådan at de kan se det for sig. Jeg tror også, det var det, fru Lilli Gyldenkilde mente; jeg nævner bare, at selve dette at gøre det til noget vigtigt, at vejlederne er kvinder, nok ikke i sig selv har nogen stor effekt.

Hr. Estrup sagde ganske rigtigt, at vi ikke ved særlig meget om virkningen af det, vi gør. Ja, jeg vil i hvert fald blankt erkende, at vi ikke ved meget om det, når jeg her har stået og oplæst en lang liste og hr. Estrup spørger, hvilken effekt punkt 1, 3 og 7 har givet. Jeg har personlig den fornemmelse, at selve debatten om disse foranstaltninger og de rystelser, det giver – at nu skal vi altså til at gøre noget ved det – har større effekt end foranstaltningerne i sig selv. Derfor er det også umagen værd, at vi har denne debat, og det er umagen værd, at vi bliver ved med at drøfte foranstaltningerne.

Men vi har hele tiden brug for at have hr. Estrups spørgsmål i baghovedet; vi aner ikke, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Vi aner f.eks. ikke, hvad det er, der gjorde, at der pludselig var en kæmpestigning i pigerens tilmelding til f.eks. de danske teknika og til Jern og Metal. Vi aner ikke, om det var vejledningen, eller om det bare var noget, der lå i tiden. Det er nok det sidste, men hvorfor er det så kommet til at ligge i tiden? Det kan godt hænge sammen med nogle af disse foranstaltninger, som skaber debat, f.eks. overskrifter i aviserne. Forældrene læser det og bliver derved klar over, at der er et problem for deres piger, og at de måske skal være lidt forsigtige med hensyn til, hvordan de rådgiver dem med hensyn til deres fremtid.

Jeg tror, det er en god cirkel, der er i gang, hvor nogle foranstaltninger skaber debat, der skaber bevidsthed, der skaber åbenhed over for yderligere foranstaltninger. Det er en god cirkel, hvor det er svært at sige, om det er debatten, foranstaltningerne eller bare de almindelige holdninger, der er ved at udvikle sig, som har den største effekt. De ting kan nok ikke skilles ad.

Alt dette har jeg ikke sagt for at sætte spørgsmålstegn ved, om vi skal køre videre. Jeg vil tværtimod sige: vi skal køre videre, også selv om vi ikke helt præcis kender effekten af det, vi laver.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Der har jo været meget bred enighed om mange ting, og derfor er der i og for sig ikke så meget, der kræver en kommentar, og derfor bliver mine bemærkninger lidt spredte.

Fru Jytte Andersen var inde på, at kun 30 pct. af dem, der søgte ind på arbejdsmarkedsuddannelserne, var kvinder. Jeg har ikke tallene med mig, men det skal nok være rigtigt. Det hænger imidlertid bl.a. sammen med den kendsgerning, som statsministeren var inde på, at kun 7 pct. af de faglærte er kvinder.

Ser vi på arbejdsmarkedsuddannelserne som helhed, kan vi konstatere, at de består af tre blokke: to blokke, der er cirka lige store, nemlig efteruddannelsen af faglærte og specialarbejderuddannelserne, og dernæst en mindre blok, der er de særlige aktiviteter. I efteruddannelsen af faglærte ligger det i sagens natur at der ikke kan være ret mange kvinder, fordi der er ikke ret mange kvinder blandt dem. Derfor er tallet nok rigtigt, og det er selvfølgelig ud fra et ligestillingssynspunkt for lavt, og derfor er det også rigtigt, at vi skal gøre noget særligt for at forhøje det, og det er da også grunden til, at man ude omkring på skolerne er i gang med en lang række forsøgsaktiviteter.

Endvidere sagde fru Jytte Andersen, at forsøgene ikke kommer langt nok ud. Nu kan man af gode grunde ikke nævne alle forsøg, og der er også en tendens til, at de forsøg, vi nævner, faktisk er de forsøg, der styres centralt, men der foregår altså også decentralt en lang række forsøg, og det er grunden til, at det tager lidt tid, inden vi har det samlede overblik, der kan dokumentere også over for fru Elisabeth Bruun Olesen, at det ikke bare var en påstand, men at det er en kendsgerning, at der er væsentlig flere involveret end de tusind, som fru Elisabeth Bruun Olesen var inde på.

Men jeg vil gerne nævne nogle særlige projekter, som har min store sympati. Det er de projekter, som Kvindeligt Arbejderforbund kører i Fyns Amt og Vejle Amt, projek-